

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het Wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 17. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een Angstig Avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — 328. De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 320. Neel's Avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het Beleg van den Ravenburg. — 344. Een Avontuurlijke Vacantie. — 345. De Vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Gemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldegheem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders Helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De Jonge Kolonist. — 358. De Herder van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoe's. — 361. Edelmoedigheid beloofd. — 362. De Durver. — 363. De Durver in de rairie. — 364. De jonge Hovenier. — 365. De sluwe Goochelaar. — 366. De valsche Boudewijn. — 367. De zonderlinge Bezoeker. — 368. De schrik van het Dorp. — 369. De Plaaggeest. — 370. Bij de Eskimo's. — 371. Ewyn, de lijfelgene. — 372. De eenzame Hoeve. — 373. Het schot in den Avond. — 374. De Stiefmoeder. — 375. Gescheiden Vrienden. — 376. Het Avontuur der Kerstzangers. — 377. Hoogmoed gebroken. — 378. De Cirkusjongen. — 379. Uit het Cirkus. — 380. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Weteren.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 444

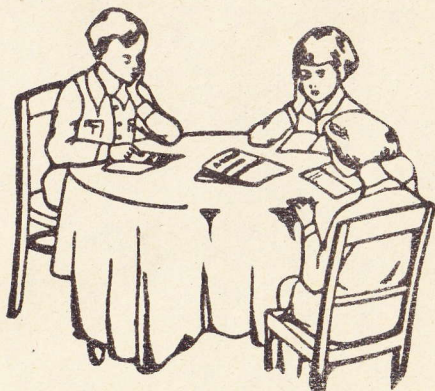
A. HANS.

Zigeuners op 't Dorp

Prijs 60 centiemen.

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

A. HANS.

Nr. 444.

Zigueners op 't Dorp

Uitgave :

A. HANS-VAN DER MEULEN
CONTICH

ZIGEUNERS OP 'T DORP

I.

De heer John Brisk was al eenigēn tijd ziekelijk en de dokter zei, dat hij wel voor een jaar uit het groote, woelige en mistige Londen weg moest, om van de zuivere buitenlucht te genieten.

De heer Brisk was rijk en dus viel het hem niet moeilijk een lief landhuis te huren in een rustige streek. Een broer, die deelgenoot was in zijn zaken, zou zorgen, dat de handel in de stad zijn geregelden gang behield.

— John, ge moet nu maar eens alle zorgen en beslommeringen op zij zetten, de gezondheid gaat voor alles, had die broer gezegd.

En zoo was John Brisk met zijn vrouw Esther en hun twee jonge kinderen naar buiten getrokken. Ook Dora, de meid, ging mee. En op het dorp, waar ze nu woonden, nam mijnheer Brisk nog een knecht in dienst. Deze heette Peter; hij

moest de boodschappen doen, en vooral in den tuin werken.

Het leven buiten beviel mijnheer Brisk uitstekend. Hij kon nu veel wandelen en zuivere lucht inademen. Hij kreeg meer eetlust, sliep rustiger en zoo ondervond hij, dat de dokter hem een zeer goeden raad had gegeven.

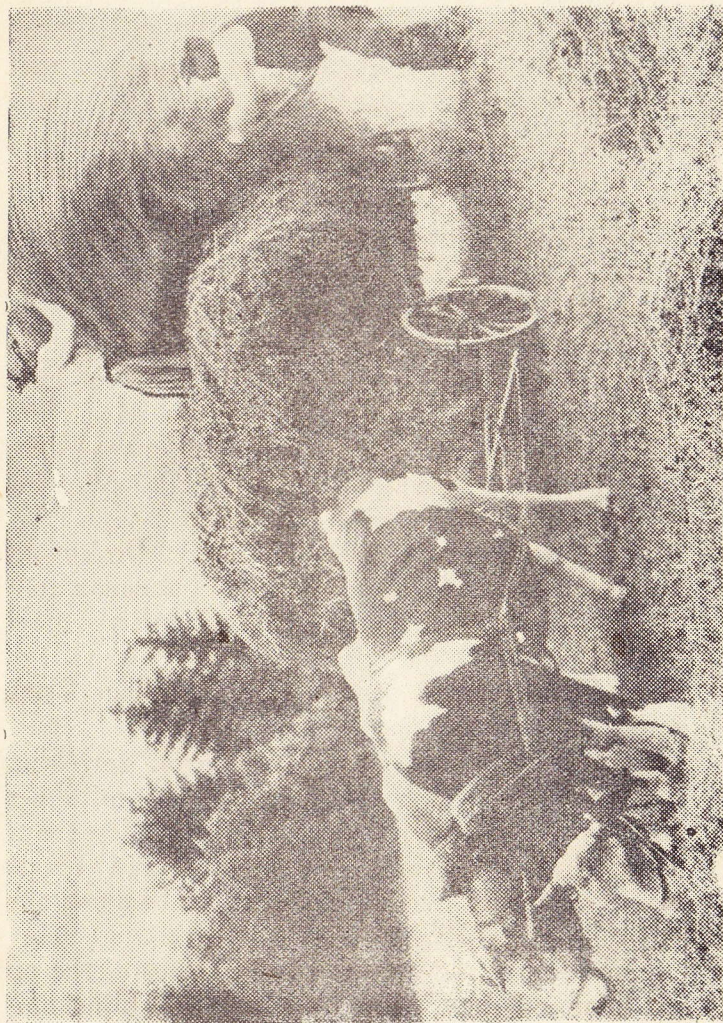
— Ge zult weer een sterke man worden, zei Esther, zijn vrouw, die meer kleur op zijn wangen zag.

Ook voor de kindertjes was het verblijf op het land uitmuntend.

De villa stond ongeveer een kwartier gaans van de kom der gemeente. In de omgeving waren velden, weiden en bosschen. Als mijnheer Brisk ontwaakte, hoorde hij de vogels zingen in het welig geboomte. Van uit zijn raam zag hij de hooiwagens der landbouwers. En het hooi verspreidde een heerlijke geur. Mannen, vrouwen, jongens, meisjes arbeidden op de akkers, die goede oogsten beloofden.

Dat buitenleven trok mijnheer en mevrouw Brisk zeer aan. Hoe heel anders was het hier dan in de drukke, woelige hoofdstad.

Zekeren dag werd dat rustig leven van mijnheer Brisk gestoord. Hij was met zijn vrouw en kinderen op wandel en de meid deed een boodschap op 't dorp. Peter, de knecht, bleef dus alleen thuis; hij had werk in den hof.

Toen de ouders met de kinderen in het bosch zaten, merkte mevrouw, dat ze de flesch met melk voor Bob, den kleinsten der jongens, thuis had laten staan. Mijnheer zou die halen.

Hij begaf zich dadelijk op weg. Het was maar tien minuten gaans naar de woning. Het verwonderde den heer Brisk, den knecht niet in den hof te zien. Maar misschien was Peter even in het schuurtje.

Mijnheer trad binnen. Hij hoorde gerucht in een kamer, die hij als kantoortje bestemd had. Nu en dan moest hij toch eenige zakenbrieven, die zijn broer uit Londen opzond, beantwoorden.

Zou Peter dan in het kantoortje zijn? Wat zaken kon hij daar hebben?

Mijnheer Brisk opende stil de deur. De knecht merkte dit niet. Hij stond voor den lessenaar, met den rug naar zijn meester, die den klank van geld hoorde.

— Wat doet gij daar? vroeg mijnheer Brisk eensklaps.

Peter keerde zich om en verschrok geweldig.

— Ge zijt aan het stelen, hernam mijnheer Brisk verontwaardigd. Gij hebt mijn lessenaar geopend met den sleutel, die in een kasje van de woonkamer lag. Dat wist ge dus... Ge moet ons vooraf bespied hebben...

Plots sprong de knecht op zijn meester toe en gaf hem een duw. Mijnheer Brisk viel bijna om-

ver. Peter nam de vlucht. Mijnheer Brisk volgde hem. Dichtbij op het veld werkten eenige mannen.

— Als ge iemand durft roepen, sla ik u dood! zei Peter, die aan het hek bleef staan.

Wat had hij nu een ongunstig gezicht! Hij geleek wel een misdadiger!

— Ga in huis! beval hij.

Mijnheer Brisk begreep, dat de knecht sterker was dan hij. En hij liet Peter loopen.

Ontsteld door deze gebeurtenis, zonk hij op een stoel neer. Hij moest even rusten. Maar spoedig toch ging hij naar zijn lessenaar. Peter had niet al het geld kunnen meenemen; toch miste mijnheer Brisk een belangrijke som. Peter moest deze al in zijn zak gestopt hebben, toen hij verast werd.

— Hadden wij zulk een gemeenen dief in huis? zei mijnheer Brisk.

Peter had zich aangeboden op een advertentie in het dagblad van de streek, waarbij mijnheer Brisk een knecht vroeg.

— Ik moest toch betere inlichtingen genomen hebben, dacht de bedrogen meester. Peter heeft me zeker een valsch getuigenschrift voorgelegd.

De sleutel lag nog op den lessenaar.

Toen de heer Brisk met zijn onderzoek bezig was, keerde de dienstmeid van het dorp terug. Mijnheer zweeg nog over den diefstal.

— Dora, breng de flesch melk eens naar me-

vrouw, sprak hij. Zij is in het bosch, bij den vijver. En zeg, dat ik dringend naar het dorp moet ; en straks bij haar kom.

Mijnheer Brisk was vastbesloten dadelijk de politie te waarschuwen. Peter kon nog achterhaald worden en men zou dan het gestolen geld bij hem vinden.

— En al kreeg ik het geld niet terug, ik mag zulk een boef toch niet laten loopen. Dan steelt hij morgen weer ergens anders, dacht mijnheer Brisk.

Hij liet eerst de meid vertrekken. Dan sloot hij het huis en begaf zich naar het dorp. Omzichtig keek hij rond. Hij wantrouwde Peter nog. Hij zag geen spoor meer van hem.

Hij vroeg dan aan de menschen op den akker of deze den knecht hadden gezien.

— Jawel, zei een jongen. Hij is in de richting van het bosch gegaan.

— Van het bosch, dacht de heer Brisk. En daar is Esther met de kinderen. Die schavuit sprak dadelijk van doodslaan... Hij zou Esther ook wel kwaad durven doen. Ik zal haar en de kinderen daar weg halen.

Kort na de meid, kwam de heer Brisk in het bosch.

— Nu al terug van het dorp? Dat kan toch niet, zei zijn vrouw.

— Neen, ik ben nog niet op het dorp geweest.

We gaan allen naar huis. Ik zal u onderwege vertellen, wat er gebeurd is.

Esther keek hem verwonderd aan.

— Iets gebeurd? herhaalde ze.

— O, maak u niet ongerust...

— Ge ziet wat bleek...

Toen vertelde de heer Brisk zijn avonturen. Mevrouw schrok ook erg.

— O, wien hebben we in huis gehad! riep ze uit.

— We hadden meer inlichtingen moeten vragen, toen we dien knecht huurden... Ik ga naar de politie op het dorp, maar ik wilde u niet alleen in 't bosch laten, toen ik hoorde, dat de deugniet dien kant was uitgegaan.

Mijnheer Brisk bracht vrouw en kinderen thuis. Daarna spoedde hij zich naar 't dorp. Hij kwam hier bij den politiemann, den konstabel, zooals men dezen noemde.

De konstabel luisterde aandachtig en zei toen:

— O, dat is Peter Webster!... De kerel heeft vroeger ook niet gedeugd, maar sedert een tijd leek het, of hij zich gebeterd had. Zijn oude streken zijn dus weer boven gekomen... Ik zal telefoneeren naar de politie in den omtrek. Er is veel kans, dat we den dief snappen.

— Hij heeft geen familie op 't dorp, heeft hij ons gezegd, hernam mijnheer Brisk.

— Neen, zijn ouders zijn al een heelen tijd

dood. Een broer en een zuster zijn naar Londen getrokken. Die Peter is een paar jaar in een weeshuis van het naburig stadje geweest, en daar hadden ze ook al last met hem. Maar laat ik nu handelen, anders raakt de schelm te ver weg.

Mijnheer Brisk keerde naar huis terug. Hij moest kalm nader nieuws afwachten. Hij vond het onaangenaam, zoo in zijn rustig leven gestoord te worden.

's Avonds nog kreeg hij bericht, dat Peter op een dorp, twee uur verder, aangehouden was. Hij had het gestolen geld nog bij zich. Den volgenden dag zou men hem naar hier over brengen.

Mijnheer Brisk sliep dien nacht niet goed. Hij was wat zenuwachtig door die vervelende geschiedenis.

's Morgens, om negen uur, kwamen twee konstabels met den gevangene. Veel menschen troepten samen. Ze hoorden wat er gebeurd was.

Sommigen zeiden nu, hoe het hun altijd verbaasd had, dat die Londensche heer Peter Webster in dienst wilde. Ze zouden beter gedaan hebben mijnheer Brisk vroeger gewaarschuwd te hebben.

De politiemannen leidden Peter in het kantoor-tje. De dief kon niet loochenen. Hij bekende dat hij den lessenaar met den weggenomen sleutel geopend had. Hij scheen niet beschaamd over zijn daad, en hij keek nijdig naar zijn voormaligen meester.

— Op zijn slaapkamer heeft Peter een koffer staan. Ik zou willen, dat gij daar eens in keekt, zei mijnheer Brisk tot de konstabels.

— In mijn koffer zit er niets van u, beweerde Peter Webster.

Maar de agenten waren wantrouwend. Ze gingen met den heer des huizes naar boven.

Peter moest zijn koffer openen. Er lagen klee-ren in. Maar daaronder vond een der konstabels eenige zilveren lepels en vorken.

— Die behooren mij al lang toe, beweerde Peter.

— Dan hebt ge kostbaar eetgerief, zei de politieman.

Mijnheer Brisk bekeek de lepels en vorken.

— Ze zijn mijn eigendom, zei hij, en hij wees naar een J. B., de voorletters van zijn namen.

Peter moest dan toch bekennen, dat hij die lepels en vorken uit de kas in de woonkamer gehaald had. Ook mevrouw herkende het gestolene.

Peter werd dan terug naar het dorp geleid en vervolgens naar de gevangenis in de naburige stad. Een paar weken later veroordeelde de rechter hem tot drie maanden gevangenisstraf.

Mijnheer Brisk had nu een nieuwen knecht, die hem aanbevolen was geworden door den konstabel.

De zomer was voorbij. De herfst bracht nog eenige schoone dagen. Mijnheer en mevrouw Brisk bleven van de natuur genieten. En ze besloten den Winter buiten door te brengen. De dokter, die mijnheer Brisk veel verbeterd vond, raadde hem ook aan nog een tijd uit Londen weg te blijven.

De dagen werden korter, maar 't was 's avonds gezellig in huis bij de heldere lamp. Over dag konden de ouders nog dikwijls met de kinderen in den tuin vertoeven of lange wandelingen doen.

Zekeren dag zagen ze zigeuners in de buurt. Deze waren bezig met potten en pannen te herstellen.

— Ik wou, dat dit volkje maar gauw verder trok, zei mevrouw Brisk. Ik vertrouw die zwerwers geen zier. Ik heb te Londen zulke ongunstige verhalen over hen gehoord, hoe ze de menschen bedriegen en bestelen.

— Ja, ik ook. Maar deze werken toch, en willen hun brood verdienen. Ge moet u niet ongerust maken. En misschien zijn ze vanavond al weer een heel eind van hier.

Te vier uur waren mijnheer en mevrouw met de kinderen weer thuis. Even later klonk er buiten vioolspel.

— Wat is dat voor muziek? vroeg mevrouw Brisk verwonderd.

Ze keek door het raam.

— O, John, het is een zigeuner, die op de viool speelt, vervolgde ze.

— Luister eens!... Het klinkt aandoenlijk schoon.

Zacht ruischte de muziek door den stillen avond.

Toen het lied uit was, ging mijnheer naar de deur. Hij gaf den zigeuner een flinke belooning en zei:

— Speel nog eens wat.

De echtgenooten luisterden aandachtig. De zigeuner liet nog twee liederen hooren. Dan groette hij beleefd en ging heen.

— Ja, de zigeuners zijn over het algemeen zeer muzikaal, zei mijnheer Brisk. Te Londen spelen er dikwijls zigeunerorkesten.

Dora, die naar het dorp was geweest, wist te vertellen, dat er zigeunerwagens stonden aan de kruisstraat. De mannen, vrouwen en kinderen zaten rond een groot vuur, dat ze aan den kant van den weg ontstoken hadden. Dorpelingen keken er naar, maar waren toch niet erg gesteld op de aanwezigheid van die vreemde gasten.

Dora kende reeds allerlei verhalen over het volk met het gebronsde gelaat, de donkere oogen en zwarte lokken.

— Als de zigeuners te oud zijn, om nog mee te trekken, worden ze levend begraven, beweerde ze. En de jongeren dansen dan om den kuil.

Dat had de smid verteld.

— Dora, ge moet al dien onzin niet gelooven, sprak mijnheer Brisk.

— De smid zei ook, dat ze kunnen tooveren, hernam de dienstmeid.

— Toe, houd maar op met al die kletspraat, sprak haar meester.

Den volgenden dag bleven de zigeuners nog bij het dorp.

Het regende; mijnheer en mevrouw Brisk moesten binnen blijven, er zouden nu wel veel van die dagen komen, wat later ook met sneeuw, maar er waren boeken en tijdschriften. En wie gaarne leest, verveelt zich nooit. Mevrouw had trouwens veel werk met de kinderen.

't Werd vroeger donker. Te zes uur brachten mevrouw en Dora de kinderen naar boven. De meid bleef bij de kleinen, tot ze sliepen.

Het was zoowat zeven uur, toen Dora de tafel dekte voor het avondmaal.

Mevrouw ging nog even naar de kinderen zien, of deze zich niet bloot gewoeld hadden. Mijnheer hoorde een gil.

— Dat is Esther! zei hij verschrikt en hij liep vlug de trap op.

— Wat is er? vroeg hij.

— O, Bob... onze Bob...

— Wat dan?

— Hij ligt niet in zijn wieg!

— Hoe kan dat?

— Bob is er niet meer! riep mevrouw Brisk

— Waar kan het kind dan zijn? Dora zal het toch niet op een andere kamer gelegd hebben.

De meid werd geroepen. Ze was even ontsteld als de ouders.

Ze had kwart na zes de kamer verlaten, toen de kinderen rustig sliepen, Bob in zijn wieg en Tom in zijn beddeke.

— Er is iemand hier geweest! sprak Dora. Zie die modder op den vloer... Iemand van buiten...

— Waarlijk, het is zoo! stemde mijnheer toe.

— O, dan is Bob weggenomen! kreet mevrouw.

— Maar wie zou zoo iets doen? stamelde haar man.

— De zigeuners. Die stelen dikwijls kinderen, zei de smid, hernam Dora.

De zigeuners!

Ja, mijnheer en mevrouw hadden vroeger ook wel hooren vertellen, dat zigeuners kinderen weg nemen.

— O, John, ga toch dadelijk zien of de wagens er nog staan. En loop dan naar den konstabel! Ons lief kind! zei mevrouw schreiend.

Tom bleef rustig doorslapen.

Esther zat nu bleek en bevend in een zetel.

— Dora, zorg voor mevrouw; ik ga op onderzoek uit, zei mijnheer Brisk.

Hij spoedde zich naar beneden en vlug trok hij zijn laarzen en zijn overjas aan.

O, wat was hun nu overkomen? Bob, hun kindje van bijna twee jaar, gestolen!

Mijnheer Brisk zag de slijkerige voetsporen ook op de trap en in de gang, tot aan de achterdeur, die los was.

— Dora heeft weer vergeten de achterdeur te sluiten en iemand is brutaal langs hier naar binnen gekomen, dacht mijnheer Brisk.

Hij begaf zich naar buiten. Eerst wilde hij bij de zigeuners zijn. Als de wagens er nog stonden, zou hij ze bespieden. En waren ze al vertrokken, dan konden ze nog gemakkelijk achterhaald worden.

Het regende niet meer. Er woei een kille wind. Maar de arme vader had het warm van angst en spanning.

— O, God, geef ons Bob terug! bad hij.

Hij bereikte de plaats waar twee landwegen elkander kruisten. Op een stuk vagen grond stonden er drie wagens. De zigeuners schenen reeds allen binnen te zijn, want nu brandde er geen vuur, aan den kant van den weg. Alles was stil.

Mijnheer Brisk ging op het voorbalkon van den eersten wagen. Door een venstertje blonk licht.

Daarbinnen klonk een stem. De heer Brisk luisterde.

« De Heer is mijn herder. Er zal mij niets ontbreken. »

Mijnheer Brisk gluurde door het ruitje. Hij herkende den zigeuner, die voor zijn huis zoo aandoenlijk viool had gespeeld en nu uit een boek las. Op een rustbed lag een vrouw.

Mijnheer Brisk begreep plots, wat er hier gebeurde. Die vrouw was erg ziek, misschien wel stervend, en haar man troostte en bemoedigde haar met heilige woorden.

— Zulk een mensch steelt geen kind, zei de heer Brisk bij zich zelf. Hier moet ik niet zijn...

Hij wilde heen gaan, maar stootte tegen een emmer, die op het balkon stond.

De zigeuner moest dit gehoord hebben, want snel rees hij van zijn bankje op en kwam naar buiten.

— Is daar iemand? vroeg hij.

In het schijnsel zag hij den heer Brisk.

— Gij zijt het, die mij gisteren een milde aalmoes hebt gegeven, toen ik voor uw huis viool speelde, zei hij.

— Ja, antwoordde mijnheer Brisk.

— Wat verlangt ge van mij?

— Ik ben wanhopig. Nog geen uur geleden werd mijn jongste kind uit mijn huis weggehaald. Men heeft het ons ontstolen.

— En gij meent, dat een van de onzen dat gedaan heeft. O, ik weet het wel, dat men allerlei kwaad van ons volk vertelt en onder meer, dat wij kinderen rooven.

— Eerlijk gezegd, ik dacht zoo iets, maar ik heb u hooren lezen voor uw vrouw, die zeker erg ziek is.

— Mijn Gita zal niet lang meer leven, en ik bereid haar op het sterven voor. Wij zijn Christenen geworden, al een heelen tijd.

— Toen ik u hoorde, wist ik dadelijk, dat gij geen kind zoudt stelen...

— Wij willen eerlijk leven, mijnheer. 't Is waar, dat ik gisteren voor eenige huizen viool ging spelen, om wat geld in te zamelen. De nood dwong me er toe. Ik moest versterkende middelen voor mijn arme vrouw koopen. Ik wil haar laatste dagen zoo veel mogelijk verlichten. O, ik verzeker u, dat geen der onzen uw kind heeft weggenomen. In den anderen wagen wonen twee broers met vrouw en kinderen. Zij ook zijn Christenen geworden en doen hun best om braaf te leven. Is het kind uit het huis gehaald?

In enkele woorden vertelde de heer Brisk het gebeurde.

— Dan kan de schuldige nog niet ver weg zijn, hernam de zigeuner.

— Neen, want er is sedert nauwelijks een uur verloopen.

— Misschien kan ik u helpen of mijn broer zal het doen, want ik mag mijn vrouw niet verlaten. We hebben een goed afgerichten speurhond.

— O, gij geeft me dadelijk hoop.

— Wilt ge meegaan, mijnheer? Ik ben de hoofdman van ons groepje, en mijn broers doen alles, wat ik vraag.

De heer Brisk volgde hem naar den tweeden wagen.

— Donan! riep hij.

Een jongere zigeuner kwam dadelijk naar buiten.

— Wat is er, Roger? vroeg hij.

— Hier is een heer, die uw hulp noodig heeft.

— Wat is er te doen?

De hoofdman sprak vlug over het gestolen kind. Hij verzweeg, dat mijnheer Brisk eerst de zigeuners verdacht had.

— Rolof zou hier goede diensten kunnen bewijzen, vervolgde Roger.

— Ja, onze hond is een uitmuntende speurder, zei Donan.

Hij was dadelijk bereid mijnheer Brisk te vergezellen.

— Maar ik zou gaarne hebben, dat de konstabel ook meeding, vervolgde Donan. Als mijn hond het spoor vindt, mag ik niet optreden als een politiemann.

— We zijn hier dicht bij het dorp en kunnen

den konstabel halen, antwoordde mijnheer Brisk.

— God helpe u, sprak de hoofdman.

Een groote hond werd uit een hok onder den wagen gehaald. Het was een prachtig dier.

Donan leidde hem mee aan een band en met den heer Brisk begaf hij zich naar het dorp.

— Zoodra de konstabel er is, gaan we naar uw woning, zei de zigeuner. Rolof moet dan op de kamer gebracht worden, waar uw kindje sliep. Hij zal aan de wieg snuffelen en ook aan de moddersporen. En dan laten wij hem verder gaan. Ik ben zeker, dat hij het juiste spoor zal volgen.

— O, ge geeft me nieuwen moed, sprak de heer Brisk. Laten we voort maken. De dief zal zich ook snel verwijderd hebben.

De konstabel was gelukkig thuis. Hij keek vreemd op, toen hij mijnheer Brisk, een zigeuner en een hond voor zijn woning zag staan.

— Ga maar alleen binnen, zei Donan. Ik wacht buiten. Het is het best, dat de hond geen andere woning betreedt, vóór hij in de uwe is geweest.

De heer Brisk stapte in huis en gejaagd vertelde hij aan den konstabel, wat er gebeurd was.

— En die zigeuner wil u helpen? vroeg de politiemann.

— Ja. De hoofdman was daartoe dadelijk bereid.

— Maar is het geen list van hen, om ons te bedriegen?

— Hoe dan?

— Wel, dat ze zelf uw kind ergens wegge-moffeld hebben en ze ons nu op een valsch spoor willen brengen. Wie zou er hier een kind stelen, buiten zulke zwervers? Dat is nog nooit gebeurd.

— Ik heb alle vertrouwen in de zigeuners.

— Ik niet.

— Een man, die zijn zieke vrouw met heilige woorden vertroost en op het sterven voorbereidt, steelt geen kind. O, laat ons niet talmen!... Ik smeeek het u, ga dadelijk mee! drong de heer Brisk aan.

— Goed, goed, ik zal uw zin doen, maar ik ben overtuigd, dat we heelemaal verkeerd uit-loopen.

De konstabel maakte zich voor den tocht klaar. Met het gure weer zaten de dorpelingen veilig in hun woningen. Maar de smid had toch iets be-merkt en was naar buiten gekomen. Hij zag den konstabel bij mijnheer Brisk en een zigeuner, die een grooten hond aan een leiband hield.

— Wat is er nu gaande, Fred? vroeg hij aan den politiemann.

— O, niets bijzonders, antwoordde deze. Ge kunt gerust op uw beide ooren slapen.

— Als er niets bijzonders gaande was, zoudt ge bij avond wel in uw warme kamer blijven. Het

is waarlijk geen wandelweer, hernam de smid.

— Wel te rusten! wenschte de konstabel hem en hij vertrok met zijn gezelschap.

— Die zigeuner heeft zeker bij den Londen-schen mijnheer willen stelen, oordeelde de smid. Dat volkje moest al dadelijk, toen het hier neer-streek, verjaagd zijn geworden. Wij zijn toch veel te fatsoenlijk om zwervers tot gezelschap te krijgen.

III.

Mevrouw Brisk was als wanhopig. Ze had het huis afgezocht, meenend dat Bob weggekropen kon zijn.

Maar de modderige voetstappen wezen al te duidelijk op roof. Tom sliep nog rustig voort. En mevrouw zat nu naast zijn bedje te weenen.

Dora kon geen woorden vinden, om haar mees-teres te troosten.

De bel klingelde.

— O, daar zal mijnheer terug zijn, zei de meid. Mevrouw Brisk ging zelf naar beneden.

— Hebt ge Bob niet bij u? kreet ze, toen ze de deur geopend had.

— Neen, Esther, maar nu heb ik goeden moed ons arm kind te vinden, antwoordde haar man.

Mevrouw bemerkte Donan.

— Weet die zigeuner er meer van of wil hij niet spreken? hernam ze heftig.

- - Deze brave man komt ons helpen met zijn speurhond.

— Mevrouw Brisk denkt al net als ik, dacht de konstabel. Mijnheer laat zich sluw bedriegen door dat volk. Nu, ik zal alles eens afzien. Mij zullen ze toch niet voor den aap houden,

Mijnheer Brisk leidde Donan met den hond naar de slaapkamer der kinderen.

De zigeuner sprak eenige woorden in een vreemde taal tot het dier.

Rolof snuffelde aan de wieg.

— Houd den hond eens eenige kleertjes van uw kind onder den neus? vroeg hij dan.

Dit gebeurde. Rolof snuffelde sterk. Weer zei Donan iets in zijn vreemde taal.

— Allemaal komedie, dacht de politieman. Die kerel wil ons een rad voor de oogen draaien.

Maar de hond rukte aan den leiband en rook nu aan het achtergebleven slijk op den grond.

— Wij zullen nu Rolof volgen, zei Donan. Hij wil verder...

— Esther, straks vertel ik u alles, sprak mijnheer Brisk gejaagd.

— O, mag ik mee? vroeg de bedroefde moeder.

— En Tom?

— Het is waar, ik moet bij hem blijven.

— Ja, sluit goed de deuren, neem Tom mee

naar beneden en wacht met Dora op onzen terugkeer. En lieve, bid, dat God onzen tocht zegent.

De hond scheen haastig om het spoor te volgen. Hij liep naar de achterdeur.

— Langs hier moet de dief binnen gekomen zijn, sprak de heer Brisk.

— O, Rolof heeft het spoor beet, verzekerde Donan. Ik zie het aan zijn manieren. Houd maar goeden moed, mijnheer!

De hond vervolgde zijn weg door den tuin naar de haag, waar een poortje was, dat op een landweg uitgaf. Het poortje was opengebroken.

— Langs hier is de roover op mijn erf gekomen. Vanmiddag was het poortje nog in goeden staat, verklaarde de heer Brisk.

De konstabel begon nu toch gunstiger over den zigeuner te denken.

Rolof aarzelde geen oogenblik en volgde den landweg in de richting van het bosch.

In spanning volgden de mannen hem.

De hond ging niet in het bosch, doch snuffelde langs den zoom, tot aan een beek. Dan liep hij langs de beek naar een kleine brug en rende er over heen.

— O, hij heeft een sterk spoor, zei Donan. Rolof is onstuimig, hij weet al, dat hij iets zal vinden.

Aan de overzijde van de beek was een dreef en de hond sloeg deze in. De dreef liep uit op een

grintweg. Rolof ging steeds verder. Weldra verliet hij den grintweg voor een pad door de weiden, en na een kwartier sprong hij over een smalle gracht in een boschje. Hij weifelde geen oogenblik, al waren er hier verschillende wegels. Dadelijk trok hij zijn meester mee over een pad, dat recht in het bosch voerde.

— Ginder is licht, flyisterde de konstabel.

— Daar zal een huisje staan, meende de heer Brisk.

Ze waren nu al een uur gaans van hun eigen dorp.

Men kwam inderdaad aan een hut, gebouwd van leem en twijgen, met laag dak. Rolof sprong met de voorpooten tegen de deur.

Donan hield den hond in bedwang.

— Hier moeten we zijn, sprak hij zacht.

De konstabel schopte zoo hard hij kon tegen de wrakke deur, welke dan open vloog.

Met zijn revolver in de hand, sprong de politie-man binnen.

Bij een vuur in den haard zaten twee mannen. Ze rezen verschrikt op.

— Handen omhoog of ik schiet! riep de konstabel.

De mannen gehoorzaamden onmiddellijk.

— Bob! kreet mijnheer Brisk.

Op een hoopje stroo in den hoek lag zijn kindje te slapen.

— O, God, ik dank u, ik dank u! snikte de vader, toen hij zijn zoontje in de armen nam.

Rolof wilde naar een der mannen springen.

— Houd me dat beest van het lijf! schreeuwde de kerel angstig.

— Peter Webster! riep de konstabel uit.

Mijnheer Brisk keek op en herkende den knecht dien hij voor diefstal aangeklaagd had.

Donan had moeite om Rolof in bedwang te houden.

— Dat beest zal me verscheuren! kermde Peter Webster.

De zigeuner streeelde Rolof en zei eenige woorden in zijn eigen taal. Toen legde de hond zich kalm neer.

— Rolof heeft zijn werk gedaan, sprak Donan.

— Ja, het brave, verstandige dier! sprak mijnheer Brisk ontroerd.

— Is het kind ongedeed? vroeg de konstabel.

— Ik merk er niets aan. Het slaapt rustig, antwoordde de vader.

— Wat kwaad zouden wij aan een kind doen! riep Webster uit.

— Gij hebt het toch gestolen.

— Ik dat kind gestolen?

— Liegt ge nog?

— Ik ben eergisteren uit de gevangenis ontslagen. Met mijn vriend hier zocht ik werk. We traden deze hut binnen om er te slapen en zagen

dat kindje op het stroo liggen. We waren verwonderd niemand anders te zien. Misschien zijn de ouders nog uit. En gij denkt dat wij dat kind gestolen hebben...

— Gij gepatenteerde leugenaar! schold de konstabel.

— Ik lieg niet, hernam Webster.

— Ha, gij liegt niet... De hond beschuldigt u. Wacht, we zullen hem los laten en zien, wat hij doet... Hij heeft het spoor van het kindje gevonden en als hij nu op u toespringt, is het een bewijs, dat ge plichtig zijt.

Het leek wel of Rolof den konstabel begreep, want hij begon te grollen en richtte den kop op.

— Houd het beest van mijn lijf! kermde Webster. Welnu, ja, ik heb het kind weggehaald.

— Ha, nu kunnen we verder spreken. Gij zijt in het huis van mijnheer Brisk gedrongen.

— Ja.

— Hoe deedt ge dat?

— Toen het donker werd, brak ik het hofpoortje open en zoo kwam ik bij de woning. Ik wist, dat de kinderen om zes uur naar bed gebracht worden. Ik kende hun slaapkamer. Toen daar het licht uitging, begreep ik, dat de kleinen slapen en Dora naar beneden was.

— Ja, gij kent goed de gewoonten, want ge zijt er knecht geweest, merkte de konstabel op. En toen, Webster?

— De achterdeur was niet gesloten. Ik sloop binnen en haalde Bob van de kamer. Vlug vertrok ik met het kind. Ik hoorde mijnheer en mevrouw in de woonkamer en Dora in de keuken. Ik handelde vlug. Och, het was een zot plan van me. Ik verdween met het kind door het hofpoortje en daar wachtte mijn kamaraad.

Hij wees naar den anderen man, die weer op een bankje zat en in het vuur staarde, als kon dit alles hem niet schelen.

Maar nu keek hij op en zei:

— Ik ben niet in het huis, zelfs niet in den hof geweest. En ik wist niet, wat Webster wilde uitvoeren. We hebben elkaar in de gevangenis leeren kennen en werden samen ontslagen. We besloten getweeën op stap te gaan, om werk te zoeken. Maar dat Webster een kind wilde stelen, wist ik niet. Wat kunnen wij met zoo'n schaapje doen?

— Jenson, ge liegt! snauwde Webster hem toe. We zijn er nu beiden aan en ge moet niet probeeren mij er alleen in te lappen. Ge waart het goed met mij eens, toen ik u het plan voorstelde.

— En welk plan was dat nu eigenlijk? vroeg de konstabel.

— We zouden het kind rooven en morgen moest Jenson naar mijnheer Brisk toegaan, om een losprijs te eischen.

— Gemeene leugenaar! Ge vindt dat nu uit! tierde Jenson woedend.

— Zoudt ge dat verhoor niet op het dorp kunnen voortzetten? Ik ben gejaagd om met Bob naar mijn vrouw te gaan, zei de heer Brisk.

— O, ik ben dadelijk klaar, sprak de konstabel. Webster, vertel verder over uw plan! gebodde hij.

— O, 't is gauw verteld. Morgen moest Jenson dus naar mijnheer Brisk toegaan, om een losprijs te eischen.

— En als mijnheer Brisk dan naar mij zou gekomen zijn?

— We hoopten, dat hij dadelijk zou betalen...

— Uw vriend moest er zeker wel bij voegen, dat bij weigering de kleine gedood zou worden.

— Neen!

— We kennen die gemeene praktijken. Ge zult wel verder ondervraagd worden. Voorloopig weet ik genoeg. Jenson, gij houdt vol, dat Webster u niet over een kind heeft gesproken?

— Enkele woorden...

— O, zoo!

— Hij zei, dat die mijnheer hem in de gevangenis had geholpen en hij nu wraak wilde nemen.

— Dat is waar ook! schreeuwde Peter Webster die plots in woede ontstak. Waarom moest ge me aanklagen voor een paar pond, die ik wegnam? vroeg hij aan den heer Brisk.

— Laffe schelm, ik spreek met u niet, ant-

woordde deze. Een kindje rooven... Gij zijt een doortrapte boef.

De konstabel haalde boeien te voorschijn.

— Ik ben onschuldig! beweerde Jenson. Ik wilde met dat wicht niets te maken hebben. Ik heb zelf geen eten, wat zou ik nog voor zoo'n schaap zorgen?

— Ik doe u beiden deze armbanden aan en ge gaat gewillig mee of anders komt die hond weer op de proppen! verzekerde de politiemann.

Peter Webster keek schuw naar Rolof en liet zich kalm boeien. Jenson bood evenmin verzet.

— We gaan, zei de konstabel.

Mijnheer Brisk hield Bob onder zijn jas. O, was hij nu maar al thuis om Esther gerust te stellen.

Het groepje begaf zich op weg.

— Webster is een gevaarlijke misdadiger, zei de konstabel. En zijn maat zal wel van dezelfde soort zijn.

— Hoe ik niet eer aan Webster gedacht heb, maar ik wist niet, dat hij reeds vrij was, sprak de heer Brisk.

— Hij is pas los. Zooiets zou ik niet van hem geloofd hebben. Hij is wel diep gezonken. Hij zal nu voor een heelen tijd opgeborgen worden.

De konstabel ging niet mee tot aan de woning van Brisk. Hij zou de gevangenen recht naar het dorp brengen en daar opsluiten. Hij vroeg Donan

hem met den hond te vergezellen. Zoo zou hij de beide boeven het best in bedwang houden.

De heer Brisk spoedde zich naar huis. Esther kwam op het gebel naar de deur en nog voor deze geopend was, riep haar man:

— Ik heb Bob bij me...

Dat was een heerlijke terugkomst. Esther weende van vreugde. Ze onderzocht het kindje. Dit had niet het minste letsel. Het werd weer in de wieg gelegd. En mijnheer Brisk vertelde alles van den tocht.

— Morgen moet ik terug naar de zigeuners, zei hij.

IV.

De smid had al rond verteld, dat de zigeuners bij mijnheer Brisk wilden stelen. Maar al spoedig hoorde men het groote nieuws, dat druk werd besproken.

Mijnheer Brisk bezocht Roger, den hoofdman.

— Ik verdacht u van kinderroof en gij boodt me dadelijk uw hulp aan, zei hij.

— Christus leert ons den naaste even lief te hebben, als ons zelf, antwoordde de hoofdman. Vroeger leefde ik als een heiden en velen van ons volk doen dat nog. Een zigeuner is prediker geworden en heeft ook mij geleerd, wat het Christendom is.

— Wat kan ik voor uw vrouw doen? vroeg mijnheer Brisk. Zoo we haar eens naar het ziekenhuis in de stad brachten...

— Dat kan mijn Gita niet meer baten. Spoedig gaat ze naar den Hemel.

Mevrouw Brisk kwam de kranke bezoeken en verlichtte haar laatste dagen.

Toen Gita een week later begraven werd, stapte mijnheer Brisk mee in den stoet. En veel dorpelingen toonden hun belangstelling.

Peter Webster en Jenson werden tot veel jaren gevangenisstraf veroordeeld.

Mijnheer Brisk bleef nog een jaar op den buiten en genas goed.

De zigeuners waren reeds lang vertrokken, mild beloond door den Londenschen koopman.